

Rouwhulde – de heer Sébastien De Raet

De **voorzitter**: Op 6 november jongstleden overleed in Overijse, op 85-jarige leeftijd, gewezen Kamerlid Sébastien De Raet.

In 1943, op amper 15-jarige leeftijd, trad Sébastien De Raet in zijn geboorteplaats Sint-Joosten-Node in een plaatselijke verzetsgroep. Twee van zijn vrienden en leeftijdgenoten werden na hun arrestatie in Berlijn onthoofd; hijzelf ontsnapte ternauwernood aan de Gestapo.

Na vrijwillig bij de British Army te hebben gediend, studeerde Sébastien De Raet journalistiek. Hij werkte achtereenvolgens voor het dagblad "*La Dernière Heure*", het weekblad "*Pourquoi Pas?*", het dagblad "*La Wallonie*" en ten slotte, van 1969 tot 1985, het dagblad "*Le Peuple*", 'zijn krant', zoals hij zelf zei. Een tijdlang was hij ook hoofdredacteur van de "*Journal des Mutualités Socialistes*".

Als oud-leerling aan de marineschool, bleef Sébastien De Raet zijn hele leven een verwoed sportbeoefenaar en sportliefhebber. Zo was hij de eerste Belgische journalist die een brevet van parachutist behaalde. Hij was kapitein van de Belgische nationale rugbyploeg, stichtte verschillende rugbyclubs, en was secretaris en voorzitter van de Belgische Rugby Bond.

Maatschappelijk geëngageerd als hij was, was Sébastien De Raet ondertussen al vele jaren een ijverig lid van de "Parti Socialiste".

Na zijn loopbaan als journalist werd hij, in 1985, attaché bij de socialistische fractie in het Europees Parlement. In 1987 werd hij voor het arrondissement Brussel tot Kamerlid verkozen, een mandaat dat hij gedurende één legislatuur, tot in november 1991, zou vervullen. Als lid van onder meer de Commissie voor de Landsverdediging, had hij veel aandacht voor het statuut van de dienstplichtigen en van de gewetensbezwaarden, een in die tijd nogal netelige kwestie.

Ondertussen was hij ook lid geworden van de OCMW-Raad van Overijse, een functie die hij elf jaar lang met grote toewijding zou uitoefenen.

Sébastien De Raet was een vriendelijk, hulpvaardig en sociaal bewogen man, die in alle omstandigheden trouw bleef aan zijn filosofische overtuiging.

Namens de Kamer heb ik zijn familie mijn oprechte deelneming betuigd.

Minister **Laurette Onkelinx** : Ook de regering wil hulde brengen aan Sébastien De Raet.

Sébastien De Raet had als socialistisch volksvertegenwoordiger zitting in de Kamer van volksvertegenwoordigers tussen 1988 en 1991. Hij was verkozen in het arrondissement Brussel. Tijdens die regeerperiode legde hij zich toe op Landsverdediging. Hij bracht onder meer belangrijke verbeteringen aan het statuut van de dienstplichtigen aan.

Er is een collega met grote kwaliteiten heengegaan, een man uit één stuk, die links was in hart en nieren, een sociaal en enthousiast man.

Sébastien De Raet liet de strijdlust nooit varen. Al tijdens zijn jeugd bestreed hij het nazisme. Hij was vrijwilliger in het Britse leger en onderscheidde zich op vijftienjarige leeftijd in het verzet in zijn gemeente, Sint-Joost-ten-Noode, waar hij de titel van ereburger kreeg.

Later ontpopte hij zich tot een geëngageerd en militant journalist.

Hij zette de schouders onder zijn socialistische overtuigingen: hij nam het op voor de allerarmsten en de sociale vooruitgang was zijn levensdoel.

Het was dan ook vanzelfsprekend dat hij na zijn loopbaan als journalist in de politiek ging. Naast zijn mandaat als Kamerlid nam hij in Overijse functies bij het OCMW waar. Ook daar stelde hij zich met zijn grootmoedige persoonlijkheid ten dienste van de zwaksten.

Buiten het professionele leven was Sébastien De Raet een man met vele passies, waaronder rugby en muziek. Zoals de voorzitter net zei, was rugby zijn grote sportieve passie. Hij speelde niet alleen rugby, maar promootte de sport ook. Zo richtte hij met name de BUC op, een club die nog altijd in de nationale divisie speelt. Hij was ook voorzitter en secretaris van de Belgische Rugby Bond. Muziek was zijn andere grote passie. Hij was helemaal into de New Orleans-scene en kende er alle *standards* van. Hij was een zeer goed zanger, met een bijzonder mooie croonerstem. Hij speelde ook in een orkest. Zijn favoriete instrument was de schuiftrombone, en vanwege zijn aanstekelijke enthousiasme rekenden zijn medemuzikanten het hem niet aan dat hij soms in de verkeerde toonaard speelde of zelfs het verkeerde nummer inzette.

Hij was een innemende man, aangenaam in de omgang. Op 6 november is deze goede en rechtvaardige man ons ontvallen.

Namens de regering betuig ik zijn familie mijn oprechte deelneming.

De staande Kamer neemt een minuut stilte in acht.

